

Miscellanea

Gozdar, botanik in fitocenolog Marko Accetto – osemdesetletnik

Pred desetimi leti smo uglednega fitocenologa dr. Marka Accetta v naši reviji počastili ob njegovi 70. letnici (ZUPANČIČ 2006). To je bil čas, ko je zaključeval službeno pot in se naslednje leto (2007) kot izredni profesor Biotehniške fakultete Univerze v Ljubljani tudi upokojil. 9. avgusta 2016 je dočakal 80 let in zato smo o njegovem delu in uspehih pisali v reviji Gozdarski vestnik (DAKSÖBLER & ZUPANČIČ 2016), v Gozdarski knjižnici pa so pripravili tudi njegovo bibliografijo (PETEH 2016). Iz teh objav je razvidno, da je spoštovani profesor deloval na različnih področjih gozdarstva (gojenje gozdov, ekologija divjadi, dendrokronologija), a njegova srčna izbira je predvsem fitocenologija, preučevanje rastja in rastlinstva.

Že na začetku svoje raziskovalne poti v 70. letih 20. stoletja je začel preučevati gozdne združbe, ki do tedaj niso bile deležne zadostne obravnave, tudi zato, ker uspevajo na zahtevnih terenih in jih je težko kartirati in še težje ustrezno opisati. To so bili poplavni in močvirni gozdovi doba, belega gabra, jesenov, veza in črne jelše, najprej v Krakovskem gozdu, kasneje tudi drugod v porečjih Save, Krke, Drave, Mure, Sotle in Kolpe. S prvimi objavami in opisi dveh novih asociacij (*Pseudostellario-Carpinetum betuli*, *Pseudostellario-Quercetum roboris*) je pokazal, da je odličen in že povsem samostojen fitocenolog. Natančno popisovanje, s katerim je želel odkriti kar najpopolnejši inventar preučevanih združb, in dar za opazovanje sta mu omogočila, da je skoraj hkrati postal tudi zelo dejaven raziskovalec rastlinstva (flore) in poznavalec razširjenosti v Sloveniji redkih vrst. O nožničavi pasji čebulici (*Gagea spathacea*) in dacijskem pljučniku (*Pulmonaria dacica*) smo pred začetkom njegovega delovanja vedeli zelo malo, s preučevanjem poplavnih gozdov pa je precej dopolnil tudi vednost o razširjenosti evropske gomoljčice (*Pseudostellaria europaea*) in drobnocvetne torilnice (*Omphalodes scorpioides*) pri nas in v naši soseščini.

Njegovo botanično delovanje je prineslo bogate sadove tudi v obdobju, ko se je več kot desetletje sistematično in temeljito posvetil Kočevski s Kolpsko dolino, vse do Snežniškega pogorja in Gorjancev. Rastlinstvo te pokrajine z izjemno lepo naravo, a zapleteno in v marsičem takrat še zamolčano polpreteklo zgodovino, je bilo zaradi težko dostopnosti precej slabo raziskano. Z Accettovim delovanjem se je ta vednost zelo povečala. Sproti je objavljaval zanimiva, celo presenetljiva nova nahajališča redkih vrst, kot so na primer Scopolijev in zidni repnjak (*Arabis scopoliana*, *A. muralis*), navadna obročnica (*Adenophora liliifolia*) in redkocvetni šaš (*Carex depauperata*), ki je bil sploh novost za floro Slovenije. Na Kočevskem, v Kolpski dolini in Snežniškem pogorju je opisal številne nove rastlinske združbe. Med njimi naj posebej izpostavim opis dveh asociacij črnega bora (*Daphno alpinae-Pinetum nigrae*, *Carici sempervirentis-Pinetum nigrae*), smrekove asociacije *Campanulo justinianae-Piceetum* in združbe Justinove zvončice v vlažnem skalovju (*Neckero crispae-Campanuletum justiniana*e).

Marko Accetto v Risniku. Foto: T. Wraber

Podobno plodna so bila njegova raziskovanja ostenij v južni in osrednji Sloveniji, ki jim je bil kos, ker je večš spuščanja po vrvi. Teh rastišč pred njim v Sloveniji ni še nihče tako natančno pregledoval, zato je lahko opisal precej novih združb skalnih razpok, med njimi združbe zavarovanega srhkodlakavega netreskovca (*Jovibarba hirta*): *Seslerio kalnikensis-Jovibarbetum hirtae*, *Seslerio calcariae-Jovibarbetum hirtae* in *Jovibarbo hirtae-Saxifragetum crustatae*, a tudi druge: *Arabido alpinae-Saxifragetum petraeae*, *Campanulo cespitosae-Globularietum cordifoliae*.

Po upokojitvi si prof. Accetto ni privoščil zasluženega počitka po več kot štiridesetih letih dejavnega delovanja v gozdovih. Njegov delovni ritem se skoraj ni upočasnjal in v svojem osmem desetletju je objavil več kot 30 znanstvenih razprav in strokovnih člankov. Raziskovalni objekti so bili bližje domu, na robovih dinarske planote južno od Ljubljane, ker si je kot upokojenec vse stroške kril s pokojnino. Najprej je preučil sotesko Prušnice, nato soteski Iške in Zale in njuno rastlinstvo in rastje prikazal v treh obsežnih monografijah. Z natančnim pregledom teh sicer pogosto obiskanih, a zunaj uhojenih poti težko prehodnih gozdnatih sotesk je poleg gozdov popisal tudi skalovje, povirja, travnate police. Naštejmo samo nekatere nove asociacije, ki jih je opisal: *Ostryo carpinifoliae-Piceetum*, *Scabioso hladnikiana-Caricetum sempervirentis*, *Valeriano saxatilis-Molinietum arundinaceae* in *Euphorbio villosae-Molinietum caeruleae*. Posebno pozornost je posvetil združbam, v katerih uspeva endemični kranjski jeglič (*Primula carniolica*) in nekatere imenoval po njem: *Primuletum carniolicae*, *Primulo carniolicae-Pinetum nigrae*, *Primulo carniolicae-Caricetum sempervirentis*. V Iški je leta 2007 opisal tudi novo podvrsto volnatega slanozora,

iški slanozor (*Heliosperma veselskyi* subsp. *iskense*) in njeno asociacijo *Heliospermetum iskense*.

Marko Accetto je zvest sodelavec naša znanstvene revije Hladnikia od njene prve številke (1993), v kateri je poročal o novih nahajališčih drobnocvetne torilnice, do zdaj zadnje (37.) iz tekočega leta, v kateri je opisal novo združbo timijanovolistnega popovca in Justinove zvončice (*Campanulo justiniana-Micromerietum thymifoliae*). V Hladnikiji objavlja članke, notice in prispeva mnogo podatkov za rubriko Nova nahajališča. S svojim neutrudnim terenskim delom, tudi v najtežje dostopnih krajih, s katerim kljub zelo spoštljivim letom in zdravstvenim težavam še vedno nadaljuje, je tehtno in dragoceno obogatil vednost o rastlinstvu in rastju Slovenije, zato Botaničnemu društvu predlagam, da mu podeli naziv častnega člana. V imenu uredništva revije Hladnikia mu ob jubileju iskreno čestitam, mu želim trdnega zdravja in ga vabim, da še naprej ostane naš dopisnik in sodruknik.

Literatura

- DAKSKOBLER, I., M. ZUPANČIČ, 2016: Prof. dr. Marko Accetto – osemdesetletnik. Gozdarski vestnik 74 (7–8): 322–325.
- PETEJ, M., 2016: Bibliografija prof. dr. Marka Accetta. Gozdarski vestnik 74 (7–8): 326–333.
- ZUPANČIČ, M., 2006: Ob 70. obletnici fitocenologa prof. dr. Marka Accetta. Hladnikia 19: 81–83.

IGOR DAKSKOBLER

Biocamp – biološki tabor v Trenti

Društvo varstvenih biologov – Biodiva, ki povezuje študente varstvene biologije Univerze na Primorskem in njihove simpatizerje, je letos med 2. in 7. 7. 2016 organiziralo 5. Biološki raziskovalni tabor Biocamp. Organizatorji so po nekaj letih dogajanje iz Rakitovca predstavili v dolino Trente. Na taboru je delovalo več skupin, vsako je zanimala druga skupina organizmov, med njimi pa je svoje mesto našla tudi skupina za botaniko. Po dolini Trente in okoliških hribih sva skupino nadebudnih študentov vodila Simona Strgulc Krajšek in Filip Kūzmič.

V botanični skupini smo popisovali floro po metodi srednjeevropskega kartiranja flore in v tem času obiskali 4 kvadrante: 9548/3, 9648/1, 9648/2 in 9648/3. Prvi in drugi dan smo floristično dodobra spoznali vas Trenta in Soško pot v okolici. Popisali smo floro ruderalnih rastišč, gojenih travnikov in vlažnih gozdov ob reki Soči. Omembe vredna je potrditev uspevanja nadbradca *Epipogium aphyllum*, majhne belkaste orhideje brez klorofila in s cvetovi, katerih medena ustna je na zgornji strani cveta. Naslednji dan smo se skozi gozd po preprogi težko določljivih plahtic sprehodili do pasu nad gozdno mejo ter z brinom ob boku in mladomesečinami, skritimi v travi, osvojili Čisti vrh. Sestopili smo prek s koprivami in preobjedami zaraščajoče se planine V Plazeh (nekateri žal v kratkih hlačah). Četrtri dan je pohod po Zadnji Trenti vse do Zapotoških slapov minil z žgočim soncem nad klobuki in prodniki pod gozjarji. Belino suhe hudourniške struge so prekinjale blede vijolične blazinice Zoisove zvončice ter otočki grmovja in mladih dreves z množico zelenk različnih vrst v podrasti. Zadnji dan smo obiskali Botanični vrt Julijana, ki letos praznuje okroglo obletnico, in uživali v vodenju oskrbnika Klemna Završnika. Ob poti smo ponovili videne vrste in dodali še nekaj najbolj toplopljubnih ob obisku majhnega vaškega pokopališča.

Kljub temu da je bil glavni poudarek tabora pedagoški, torej spoznavanje študentov s floro in metodami popisovanja, smo s svojim delom v vsakem kvadrantu popisali vsaj nekaj deset novih, prej nezabeleženih vrst. Nekaj primerkov iz zahtevnejših taksonomskih skupin smo shranili v herbarija LJU in LJS, kjer še čakajo na obdelavo. Popisovali smo v relativno dobro obdelanih kvadrantih, kljub temu pa smo bili s tedenskim izkupičkom vsi zadovoljni; pa ne le zaradi števila opaženih vrst, k temu so pripomogli tudi raznoliki habitati, nekaj redko videnih vrst, strpno vreme in navdušenje udeležencev.

Taboru Biocamp želiva še veliko uspešnih let.

Botanična skupina na Čistem vrhu

FILIP KŪZMIČ & SIMONA STRGULC KRAJŠEK

Terenske dejavnosti BDS v letu 2016

16. aprila 2016 je društvo organiziralo botanično ekskurzijo v Idrijo z željo, da po mnogih letih od zadnjega opažanja najdemo Scopolijev jetrenjak (*Mannia triandra*). Z nami je bil tudi dr. Andrej Martinčič, eden redkih strokovnjakov za mahove pri nas. Seznanil nas je z osnovnimi podatki o iskanem mahu in njegovih rastiščih. Najprej smo pregledovali možna nahajališča ob cesti v Spodnji Idriji, nato pa še v okolici Divjega jezera. Žal prave vrste nismo našli, a smo na pobočjih videli precej drugih spomladni cvetočih rastlin: kranjski petoprstnik, kranjski jeglič, kranjski volčič, trpežno srebrenko, spomladansko torilnico, rumeno milje, trilistno vetrnico, navadni kloček, spomladanski grahor, nekaj vrst mlečkov, lovorolistni volčin, rani mošnjak, alpsko mastnico, dvocvetno vijolico in druge. Obiskali smo tudi Scopolijev spominski vrt, za katerega že 12 let skrbi Muzejsko društvo Idrija. V njem je med drugimi spomladanskimi rastlinami cvetel celo lepi jeglič, liste pa so že razvile tudi nekatere kukavičevke, ki kasneje tu tudi zacvetijo.

Domnevni Scopolijev jetrenjak (*Mannia triandra*), najden na ekskurziji v Idrijo pri Marofu, 16. aprila 2016. Foto: A. Mihorič

Na svoji zaključni ekskurziji, 11. junija 2016, se je Botanično društvo Slovenije pridružilo Prirodoslovnemu muzeju Slovenije in Triglavskemu narodnemu parku; skupaj smo organizirali slovesnost ob 90-letnici Alpskega botaničnega vrta Juliana v Trenti.

Zbrali smo se ob 9. uri v Hiši trentarskih vodnikov ob Informacijskem središču Triglavskega narodnega parka Dom Trenta. Po sprejemu je prireditelj otvorila strokovna vodja Juliane Špela Novak (sedaj Pungaršek), ki je povezovala dogajanje in kasneje vodila ogled vrta. Zbrane je pozdravil tudi podžupan Bovca Davor Gašperčič. V okviru kulturnega programa je nastopil moški pevski zbor Triglav Trenta. Številčno občinstvo je nato prisluhnilo strokovnim predavanjem: dolgoletna strokovna vodja Juliane dr. Nada Praprotnik je predstavila Juliano med petdesetletnico in devetdesetletnico, dr. Igor Dakskobler iz tolimnske raziskovalne enote Biološkega inštituta Jovana Hadžija ZRC SAZU je slikovito opisal svojo pot od Črne prsti do Juliane, dr. Nejc Jogan z Biotehniške fakultete pa je sistematično prikazal vidike raziskovalca iz Ljubljane o različnih vlogah Juliane. Jože Mihelič in mag. Tanja Menegalija iz Triglavskega narodnega parka sta zbranim predavala o Juliani in Triglavskem narodnem parku, dr. Peter Skoberne z Ministrstva za okolje in prostor ter član sveta Prirodoslovnega muzeja Slovenije pa je spregovoril o 120-letnici prvega zavarovanja planike na Slovenskem. Sledil je voden ogled Juliane. Ob številnih cvetočih lepoticah v vrtu navdušenja obiskovalcev ni zmotilo nekaj škropljenja z neba, saj tudi to prispeva k dobremu uspevanju vrta. Žal je odpadlo terensko raziskovanje.

Ogled Juliane pod strokovnim vodstvom Špele Pungaršek. Foto: A. Mihorič

V nedeljo, 9. oktobra 2016, smo se člani BDS odpeljali na jesensko popisovanje flore, in sicer v okolico gradu Bogenšperk v občini Šmartno pri Litiji. Na poti, ki se je raztezala po gozdu in traviških med 400 in 500 metri nadmorske višine, nas je zanimalo, kaj raste na silikatni podlagi, a smo srečevali le dokaj običajno rastje: pogoste drevesne vrste, med katerimi je izstopala duglazija (*Pseudotsuga menziesii*), priseljenka iz Severne Amerike. Verjetno je nekaj dreves tu posadil človek, sedaj se sama uspešno razmnožuje. Omeniti velja še med drevjem redkejši brek (*Sorbus torminalis*). Nato smo se preselili v dolino na močvirnat teren in na obronke gričev s karbonatno podlago. Tudi tu kakšnih redkih rastlin nismo videli, razveselilo pa nas je nekaj primerkov ciklam, velevetnih črnoglavk, navadnega gladeža, grebenuš in repika, ki so pocvitali po zadnji košnji. Pri gradu Bogenšperk smo videli tudi nekaj invazivk, med katerimi so bile nekatere nasajene kot okrasne rastline, a se hitro selijo v okolico: sirska svilnica, vinika, drobnocvetna astra in Davidova budleja. Skupno smo popisali okoli 280 vrst, kar je okoli 50 novih vrst za kvadrant 9955/3.

Po končanem kartiranju smo obiskali domačijo članice BDS Petre Sladek, v Lazah pri Gobjniku, kjer smo občudovali številne domače živali ter rastlinjake z več različnimi klimatskimi razmerami, kjer s pomočjo gostiteljčine skrbi in znanja uspeva stotine botaničnih eksotov, doma iz tropskih in puščavskih krajev, ter mesojedih rastlin.

Sprehod po botaničnem vrtu Zavoda Raznolikost, pod vodstvom Petre Sladek. Foto: A. Mihorič

Petra nam je pokazala tudi svoje poskusne mlake v gozdu, kjer je ustvarila umetne razmere za svoje botanične raziskave. O sebi in svojem delu je zapisala:

»Letos sem diplomirala iz biologije, pod mentorstvom prof. dr. Nejca Jogana. Naslov moje diplomske naloge je bil Revizija rizomatoznih vrst luka (*Allium*) v Sloveniji. V šolskem letu 2016/17 sem vpisala doktorski študij.

Smo Ljubljanci, domačijo po domače 'Pri Lambergarju', smo kupili 2012 z namenom oblikovanja botaničnega vrta. Trenutno se preblikujemo iz zavoda v društvo z imenom Raznolikost. Približno 5 ha gozda smo se odločili popolnoma prepustiti naravnim procesom. Preostali del vključuje gozd, travnike, njive in poseke v zaraščanju. Poseke preurejamo v arboretum, dve zaraščeni njivi zasajamo z zbirkami trajnic in grmov. Ena njiva je zasajena kot njiva, na njej pridobivamo tudi semenski material. Obnavljamo in s starimi sadnimi sortami razširjamo tudi zbirko travniškega sadovnjaka. Verjetno zaradi pozne košnje sem že v tem kratkem času zabeležila 4 nove vrste travniških rastlin, veliko povečanje populacij "travniških cvetlic". Eno leto po posaditvi vrst iz rodu *Lonicera* se je pojavil metulj *Limenitis reducta*.

Projekta 'visoko barje' in 'mlaka' sta sila preprosta: zaradi neprepustne kamnine so na določenih mestih vodonosniki zelo plitvo pod zemljo ali vsaj del leta dejansko tečejo kot potočki. Obe 'mlaki' sta že prej obstajali; za napajanje živine so jih izkopali najkasneje ob postavitvi sedanje hiše (1930-ta) in sta bili vsaj 10 let zasuti. Spomladi letos smo ju ponovno izkopali. Trenutno smo v postopku dodajanja rastlin. 'Visoko barje' je na mestu izravnave v gozdu, kjer zaradi mezeče vode že obstaja vlagoljubna rastlinska združba. Del terena

smo poglobili za 30 cm. Nasuli bomo žaganje iglavcev, po določenem času dodali zaplate šote in šotnega mahu, in ko se bo šotni mah začel razraščati, dodali še nekaj avtohtonih visokobarjanskih rastlinskih vrst. Za oba projekta beležim, kaj in kdaj je bilo narejeno, katere vrste so bile posajene. Spremljati nameravam razvoj – vrstno sestavo, populacijsko gostoto rastlin – na obeh projektih. Naknadne posege v oba sistema nameravam izvajati samo v smislu ohranjanja nabora vrst rastlin. Potek projektov bom objavljala na naši spletni strani. Želim si sodelovanja s študenti, strokovnjaki, organizacijami, skratka vsemi, ki bi potrebovali prostor za izvajanje podobnih eksperimentov ali samo spremljanje in raziskave naravne dinamike.«

ALENKA MIHORIČ & PETRA SLADEK

Državno tekmovanje v poznavanju flore 2016

V vsaki številki revije Hladnikia nekaj besed namenimo tudi tekmovanju v poznavanju flore, ki ga organizira naše društvo. Letošnji državni nivo tekmovanja je bil poseben v tem, da so se ga udeležili le tisti tekmovalci, ki so svoje znanje predhodno dokazali na šolskem nivoju tekmovanja.

Tekmovanje je potekalo 14. maja 2016, na Osnovni šoli Jurija Vege v Moravčah. Šola nas je tople sprejela in nam olajšala marsikatero organizacijsko podrobnost. Na tem mestu se zahvaljujem celotnemu šolskemu kolektivu, še posebej pa ravnateljici Nuški Pohlin Schwarzbartl in učiteljici biologije Heleni Klinc, saj smo se na njihovi šoli tiste deževne sobote počutili kot doma.

Poleg slabega vremena si bomo tekmovanje zapomnili še po zelo velikem številu tekmovalnih parov. Tako je bližnji travnik in gozd za šolo teptalo kar 56 osnovnošolcev in 100 srednješolcev, ki so prihajali iz 19 različnih šol in so svoje znanje prepoznavanja rastlin med letom utrjevali s pomočjo 20 mentorjev. Pri tako visoki udeležbi na tekmovanju smo zagotovili tudi veliko popisno ploskev, kjer so tekmovalci lahko popisovali in nabirali rastline za izdelavo herbarija. Območje je obsegalo vlažni in gojeni travnik, zaraščeni potoček, gozd z gozdnim robom in visokodebelni sadovnjak. Na območju smo popisali prek 150 vrst. Za predhodni natančni popis rastlinstva na območju gredo zahvale Nejcu Joganu, Filipu Küzmiču, Poloni Sušnik, Sanji Behrič in Manici Balant.

Med osnovnošolce smo podelili eno zlato priznanje. Šlo je v roke Luke Jeršiča in Mateja Krivca, ki sta svoje znanje urila pod mentorstvom Marjete Gradišnik Mirt in prihajata iz OŠ Ljubecna. Med srednješolci smo podelili 2 zlata priznanji. Prvo mesto sta dosegli dijakinji Neja Bizjak in Anamarija Primc iz Gimnazije Novo mesto, pod mentorstvom Marije Kočar, drugo mesto pa sta dosegli dijakinji Gimnazije Franca Miklošiča iz Ljutomera, Betka Perc in Jana Kovačič. Njuna mentorica je Marija Meznarič.

Za konec naj se zahvalim še vsem, ki so tisto soboto priskočili na pomoč in tako ključno pripomogli k izvedbi tekmovanja. To so: Manica Balant, Sanja Behrič, Anja Bolčina, Miloš Borovšak, Maja Četojevič, Katarina Drašler, Ana Fortič, Jan Gojznikar, Anja Kavčič, Filip Küzmič, Jasna Maldenovič, Luka Novak, Urša Remic, Polona Sušnik, Luka Šparl, Janez Tarman, Vinko Treven, Manca Velkavrh in Petra Vidali.

V letošnji jeseni smo tekmovanje v poznavanju flore prijavili tudi na razpis za sofinanciranje šolskih tekmovanj pri Zavodu Republike Slovenije za šolstvo in zaradi

ustreznega izvajanja dvostopenjskega tekmovanja dosegli izenačitev tekmovanja z ostalimi šolskimi tekmovanji v Sloveniji. Upamo, da bo tekmovanje, ki je ob boku vsem drugim, pripomoglo k zanimanju mladih za rastlinski svet in pozneje k ohranjanju navdušenja nad rastlinami. Naj spoznavanje posameznih delčkov narave pripomore k spoznavanju celote.

ROK ŠTURM, organizator tekmovanja

Wraberjev dan 2016

Kot je že nekaj let v navadi, smo se člani Botničnega društva v soboto, 12. novembra 2016, zbrali na letošnjem Wraberjevem dnevu, katerega rdeča nit je bila tokrat urbana flora. Po sproščenem srečevanju ob kavi in prigrizkih ter otvoritvi srečanja je najprej Igor Dakskobler predstavil portret letošnjega osemdesetletnika Marka Accetta, ki se srečanja žal ni mogel udeležiti, a smo mu vsi udeleženci zaželeli še dovolj dobrega zdravja, da izpelje vse svoje načrte.

Večina prispevkov je bila povezana z lanskim projektom kartiranja flore Mestne občine Ljubljana, ki ga je predstavil s povzetkom izbranih rezultatov spodaj podpisani. Kljub četrto tisočletja dolgemu obdobju floristične aktivnosti v našem glavnem mestu je šele pričujoči projekt dal natančnejše rezultate za čez 1000 vrst na 70 km² površine. Ker se projekt ni ukvarjal le z urbano floro, ampak tudi s floro skoraj ohranjene narave na območju Ljubljane, so bila med njegovimi rezultati popisana tudi številna naravovarstveno pomembna mokrišča. Ta in njihovo floro nam je v nadaljevanju predstavila Polona Sušnik. S portreti treh izbranih in zanimivih rodov ljubljanske flore je pričela Tinka Bačič, s pregledom najdb pogosto prezrtega rodu lakot. Poleg pričakovanih nekaj vrst, za katere zdaj nekoliko podrobneje vemo, kje v Ljubljani rasejo, je bilo omenjenih tudi nekaj res zanimivih najdb, med njimi zagotovo trofejna najdba pozidne lakote (ki je bila nekako vzporedno odkrita tudi na več mestih v slovenski Istri) ter redki pariška in nizka lakota. Pred odmorom za kavo smo od Katarine Šoln slišali še o rezultatih popisa vijolic. Te so bile zaradi poznega začetka projekta sicer nekoliko prezrte, a dve posebej ogroženi vrsti, močvirska in barjanska vijolica, ki sta že dolgo znani z območja Mosteca, sta bili vendarle zabeleženi in so njune populacije očitno še ohranjene, a močno ogrožene.

Po odmoru so bile na kratko predstavljene rastlinske združbe v Ljubljani (Urban Šilc in Filip Kuzmič), katerih preučevanje v zadnjih letih je navrglo rezultate v obliki okoli 500 popisov ter skupno približno prav toliko vrst, prepoznanih pa je bilo kar okoli 80 rastlinskih združb. Tjaša Pršin nam je nato predstavila pogosto prezrto skupino vrbovcev in njihovo pojavljanje v Ljubljani, katerega poznavanje je še posebej vrzelasto, saj so jim bili popisovalci tudi v okviru projekta zelo različno naklonjeni. Le nekaj najlaže prepoznavnih vrst je bilo zabeleženih s solidno zanesljivostjo. Invazivne tujerodne vrste so bile v zadnjih petih letih glavna tema sodelovanja z Mestno občino Ljubljana, a vseobsegajoče podatke smo zbrali šele v lanskem projektu, ki pa se je posebej podrobno lotil desetih invazivk, za katere se je pričakovalo, da so še v zgodnjih, obvladljivih fazah širjenja. S to predstavitvijo sem zaključil z ljubljanskimi temami, ki sta jim sledili še dve predavanji iz soseščine: onkraj vzhodne in zahodne meje. Valentina Borak je predstavila še ne čisto končne rezultate preučevanja urbane flore Varaždina, ki bi po legi verjetno najbolj spominjal na Ptuj. Metodološko je bil pristop h kartiranju nekoliko drugačen, a s primerljivimi končnimi rezultati; res pa je Varaždin precej

manjše mesto, s tem pa tudi z nekoliko manjšim številom vrst. Sklepno predavanje (Marinka Pertot in Fabrizio Martini) pa nas je popeljalo v 4 severnoitalijanska mesta: Bergamo, Pordenone, Videm in Trst, ki so si različna, a hkrati podobna. Njihovo floro so primerjali predvsem s stališča urbanofilosti oziroma urbanofobnosti, kar bo v bodoče predstavljalo izziv tudi za obravnavo slovenskih urbanih flor.

Wraberjev dan 2016. Foto: J. Lango

Srečanje smo zaključili s sproščenim druženjem ob hrani in pijači v prostorih Biološkega središča v Ljubljani. Čisto neuradno pa je zaokrožila vest, da se prihodnjo jesen dobimo na Obali.

NEJC JOGAN